

SURETU EL KAFIRUNË

KAPTINA 109

E zbritur në Meke, pas sures El Maunë, ajete: 6

Kjo sure vërteton njëherë e përgjithmonë se adhurimi është meritë vetëm e një Zoti, se propozimi i idhujtarëve që Muhammedi t'i adhurojë një vit zotat e tyre, kurse vitin tjetër ata do të adhurojnë Zotin e Muhammedit, është i papranueshëm për sa të jetë jeta. Në këtë mënyrë hedh poshtë atë mendim të cekët të idhujtarëve, për atë moment edhe për të ardhmen.

Quhet: "Suretul Kafirunë" - kaptina rreth mohuesve të besimit të drejtë.

SURETU EN NASR

KAPTINA 110

E Zbritur në Medine, pas sures Et Tevbe, ajete: 3

Kjo sure e shpallur në Medine, tregon për çlirimin e Mekes, për përhapjen e fesë islame në Gadishullin Arabik, për shkurtimin e thonjve të idhujtarëve e të zullumqarëve.

Quhet: "Suretun Nasri" - kaptina e ndihmës, e fjala është për ndihmën që ua dha Zoti besimtarëve dhe ata ngadhënjyen.

SURETU EL MESED

KAPTINA 111

E zbritur në Meke, pas sures El Fatiha, ajete: 5

Kjo sure flet për shkatërrimin e Ebi Lehebit, armikut të Allahut dhe të dërguarit të Tij, i cili aq shumë e urrente Pejgamberin sa që i linte punët e veta, e merrej me agjitim kundër thirrjes që bënte Pejgamberi dhe pengonte të tjerët në pranimin e fesë islame. Me këtë sure mallkohet dhe i caktohet dënimi, të cilin do ta vuajë në botën tjetër. Atij i shoqërohet edhe gruaja e tij, e cila do të ketë një dënim të veçantë: litarin në qafë me të cilin do të tërhiqet për në xhehenem.

Quhet: "Suretul Mesedi, El Lehebi, Tebbet" - kaptina e litarit, e flakës, e dështimit, ngase me të gjtiha këto Ebu Lehebi është i mallkuar i dënuar.

سُورَةُ الْكَافِرُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ❶ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ❷
 وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ❸ وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدْتُمْ ❹
 وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ❺ لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ❻

سُورَةُ النَّصْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ❶ وَرَأَيْتَ النَّاسَ
 يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ❷ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
 وَاسْتَغْفِرْ لَهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ❸

سُورَةُ الْحَبَّةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ❶ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا
 كَسَبَ ❷ سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ❸ وَامْرَأَتُهُ
 حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ❹ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ❺

٦٠٣

SURETU EL KAFIRUNË

*Me emrin e Allahut, Mëshiruesit,
Mëshirëbërësit!*

1. Thuaj: “O ju jobesimtarë!
2. Unë nuk adhuroj atë që ju adhuroni!

* Kjo sure quhet edhe Beraetun që do të thotë: shkëputje e çdo lloj lidhmërie mes atyre që adhurojnë idhuj dhe myslimanëve që adhurojnë të vetmin Zot Krijues. Idhujtarët u përpoqën në të gjitha mënyrat t’i ofrojnë Muhammedit gjithçka, vetëm e vetëm që ai të mos agjësojë zotat e tyre, të mos zbulojë atë nivel aq të ulët të tyre, kur adhuronin sende të ngurta, por kjo sure u dha të kuptojnë qartë se të adhuruarit e tyre dhe i adhuruari i Muhammedit dhe i besimtarëve të tij, kurrë nuk mund të jenë të një niveli, nuk do të ketë pajtim rreth adhurimit as në momentin e tashëm, as në të ardhmen, andaj edhe për hirë të përforcimit të një bindjeje të tillë të besimtarëve në krye me Muhammedin, përsëritet ajeti.

Edhe pse duket se idhujtarëve u pranohet të qëndrojnë në fenë e tyre, sureja që vjen pas kësaj u jep të kuptojnë, se ajo fé e tyre do të vazhdojë derisa të vijë ndihma e Zotit, e kur të vijë ajo, atëherë nuk do të mbetet si fé ekzistuese.

Falënderoj Allahun e madhëruar!

** Kjo sure i shpallet Muhammedit kur ai ishte në haxhin lamtumirës dhe pas kësaj shpalljeje Pejgamberi jeton edhe nja tetëdhjetë ditë.

Pejgamberi qe lajmëruar se do ta çlirojë Mekën nja disa vjet më parë, dhe lajmërimi për këtë =

3. As ju nuk jeni adhurues të Atij që unë e adhuroj!
4. Dhë unë kurr nuk do të jem adhurues i asaj që ju adhuroni!
5. Por edhe ju nuk do të jeni adhurues të Atij që unë adhuroj!
6. Ju keni fenë tuaj (që i përmbaheni), e unë kam fenë time (që i përmbahem)!**

SURETU EN NASR

*Me emrin e Allahut, Mëshiruesit,
Mëshirëbërësit!*

1. Kur erdhi ndihma e Allahut dhe çlirimi (ngadhënjimi),
2. Dhe i pe njerëzit që po hyjnë turma-turma në fenë e Allahut.
3. Ti, pra, lartësoje Zotin tënd duke falënderuar dhe kërko nga Ai falje. Ai vërtet pranon shumë pendimin, është Mëshirues i madh.**

SURETU EL MESED

*Me emrin e Allahut, Mëshiruesit,
Mëshirëbërësit!*

1. Qoftë i shkatërruar Ebi Lehebi, e ai më është shkatërruar!
2. Atij nuk i bëri dobi pasuria e vet, as ajo çka fitoi!
3. Ai do të hyjë në një zjarr të ndezur flakë.
4. E edhe gruaja e tij, ajo që barti dru (ferra),
5. E në qafën e saj ajo ka një litar të përdredhur.**

= fshehtësi, që dikur u bë realitet ishte një nga argumentet se Muhammedi vërtet ishte i dërguar i Zotit.

Kabilet e arabëve pritin se çka do të bëhej me Mekën dhe thoshin “Nëse Muhammedi arrin ta çlirojë Mekën, vërtetë ai është Pejgamber”. Kur u çliroi Meka pa luftë, njerëzit grupe-grupe nisën ta pranojnë fenë islame dhe brenda dy viteve, nuk mbeti kabile arabe që nuk e pranoi fenë islame, e Pejgamberi i shihte njerëzit si vinin në turma dhe deklaroheshin për fenë islame.

Zoti ia përkujton këtë të mirë dhe i thotë: “Të erdhi ndihma e Zotit dhe e çlirove Mekën, u kënaqe duke shikuar se si njerëzit në grupe vijnë e përqafojnë fenë islame, tash pra, ti madhëroje e falënderoje Zotin tënd, që ua mbylli gojën armiqve, i nënshtroi dhe i përlui, por ke kujdes e gjithnjë kërkoje mëshirën e Zotit, se Ai është mëshirues i madh.

Shumica e mufesirinëve janë të mendimit se kjo sure e bën me dije Muhammedin se i është afruar koha të largohet prej kësaj bote e të shkojë në fqinjësi të Mëshiruesit. Këtë mendim e përkrahin të gjithë sahabët e edhe ibni Abasi.

I tërë Kur’ani i shpallur pas shpërnguljes së Pejgamberit, konsiderohet i shpallur në Medinë, pa marrë parasysh se ku ishte Pejgamberi, kur i shpallej, andaj edhe kjo sure numërohet prej atyre të shpallurave në Medinë.

Lavdëruar qoftë Allahu i madhëruar!

*** **Sebebi nuzul** - shkak i zbritjes së kësaj sureje, sipas ibni Abasit ishte: Kur e urdhëroi Zoti Pejgamberin t’i thërrasë në rrugën e drejtë edhe rrethin e tij të afërt, Pejgamberi u ngjiti në bregun Safa dhe i thirri me emër kabilet e kurejshëve. Kush mundi, shkoi ta dëgjojë atë kumesë, e dikush dërgoi dikë për të kuptuar se si qëndron çështja. U tubuan kurejshitët si edhe xhaxhai i Pejgamberit Ebu Lehebi. I thanë: “Çka na thirrë?” Pejgamberi tha: “Nëse ju them se disa kalorës, atje pas bregut në luginë kanë ndërmend t’ju sulmojnë, a më besoni?” Ata i thanë: “Po, se kurr nuk kemi provuar se ti rren!” Pejgamberi tha: “Pra, unë po ju them se jeni pranë një ndëshkimi shumë të ashpër!” Ebu Lehebi i tha: “Qofsh i mallkuar a për këtë na ke thirrur?!” Atëbotë u shpall kjo sure.

Pejgamberi u thoshte njerëzve: “Thuani **la ilahe il-lallah**, e shpëtoni, kurse Ebu Lehebi i shkonte prapa e thoshte: “Mos e dëgjoni këtë rrenacak!”

Në ajeten e parë thuhet ju shkatërroftshin duart e Ebu Lehebit, e fjala është: U shkatërroftë i tërë Ebu Lehebi. Ndër arabë ka qenë traditë shprehja: duart, në vend të tërë njeriut.

Ebu Lehebi ishte: Abdul Uza bin Abdul Mutalib, e gruaja e tij ishte Ymami Xhemil, motra e Ebu Sufjanit. Që të dy ishin shumë të armiqësuar ndaj mësimëve të Muhammedit. Ebu Lehebi u thoshte të tjerëve: “Nëse është e vërtetë çka thotë Muhammedi, unë me veten time, me pasurinë time dhe me djemtë e mi, do t’ju shpëtoj nga ai dënim”. E Kur’ani tha: “Nuk ka për të bërë dobi as malli, as fëmijët, por ke për të hyrë në flakë të zjarrit”. Dy djem të Ebu Lehebit e pranuan fenë islame me rastin e çlirimit të Mekës. Ebu Lehebi vdiq pas luftës së Bedrit dhe mbeti i pavarrosur tri ditë derisa u fry, atëherë me një kërrabëz e tërhoqën zvarrë dhe e hodhën në një humnerë.

Gruaja e tij bante fjalë, bënte intrigime dhe bartte ferra dhe i hedhte në rrugë nga kalonte Pejgamberi. Ato ferra do t’i bartë edhe në xhehenem pasi që të hedhet në të, duke e ngrëhur me një litar të lidhur për qafe të saj, sepse një qafore shumë të çmueshme, që e kishte në qafën e vet, thoshte se do ta shpenzojë për propagandë kundër Muhammedit. Zoti xh. sh. në vend të asaj qafore do t’i vërë litar për të cilin tërhiqet.

Shpallja e kësaj sureje, me të cilën vërtetohet se Ebu Lehebi është banues i zjarrit, është një argument i fortë i mrekullisë së Kur’anit, përndryshe, kush do të kishte pasur guxim të gjykojë se Ebu Lehebi do të vdesë në kufr, sepse pati edhe armiq të tjerë të Muhammedit, të cilët më vonë e përqaftuan fenë islame, e do të mendohej se ndoshta edhe ai do ta përqafojë. Kështu do të ishte sikur Kur’ani të ishte thënie e njeriut. Pra ky rast argumenton se është thënie e Zotit që i di të fshehtat, andaj nuk mund të ndodhë ndryshe, por vetëm si ka thënë Ai.

Falënderoj Allahun e madhëruar!